

J.K. Rowling

Moarte subită

Traducere din engleză de
Constantin Dumitru-Palcus

3
TREI

Partea întâi

6.11 Un loc care a devenit vacant în urma unei situații neprevăzute se consideră că apare:

- (a) când un consilier local nu își depune la timp declarația de acceptare a funcției; sau
- (b) când este primită înștiințarea sa de demisie; sau
- (c) în ziua morții acestuia...

Charles Arnold-Baker
Administrația consiliilor locale
Ediția a șaptea

Duminică

Barry Fairbrother n-ar fi vrut să ia cina în oraș. În cea mai mare parte a weekendului îl chinuise o cumplită durere de cap și dădea zor să se încadreze în termenul limită pentru articolul ce urma să apară în ziarul local.

Totuși, soția lui fusese puțin cam rigidă și necomunicativă în timpul prânzului, iar Barry dedusese că felicitarea pe care i-o trimisese nu compensase crima lui de a se închide în birou toată dimineața. Nu fusese de vreun folos nici faptul că scrisese despre Krystal, pe care Mary o detesta, deși pretindea cu totul altceva.

— Mary, aș vrea să luăm masa în oraș, o mintise el, ca să îndepărteze răceala ca de gheață. Nouăsprezece ani, copii! Nouăsprezece ani, iar mama voastră n-a arătat niciodată mai frumoasă.

Mary se înmuiase și zâmbise, așa că Barry a dat telefon la clubul de golf, pentru că era aproape de ei și cu siguranță aveau să găsească o masă. Căuta modalități mărunte de a-i oferi plăcere soției sale, pentru că ajunsese să-și dea seama, după aproape două decenii de conviețuire, cât de mult o dezamăgise în privința lucrurilor mari. Niciodată n-o făcuse intenționat. Pur și simplu, aveau noțiuni foarte diferite despre ceea ce ar trebui să fie cel mai important în viață.

Cei patru copii ai lui Barry și Mary trecuseră de vârsta când aveau nevoie de o dădacă. Se uitau la televizor când le-a zis la revedere pentru ultima oară și doar Declan, cel mai mic, s-a întors către el și a ridicat mâna în chip de rămas-bun.

Durerea de cap continua să zvâcnească în spatele urechii în timp ce scotea mașina de pe alee și pornea la drum prin cochetul orașel Pagford, unde locuiau de când se căsătoriseră. Au luat-o pe Church Row, strada în pantă abruptă pe care se înălțau cele mai scumpe case cu întreaga lor extravaganță și soliditate victoriană, au ocolit biserica fals-gotică unde le urmărise odată pe gemenele lui interpretând *Joseph and the Amazing Technicolor Dreamcoat*, apoi au traversat piața, de

unde se vedea cu claritate scheletul întunecat al mănăstirii ruinate care domina linia de orizont a orașului, așa cum era așezată sus pe deal, contopindu-se cu cerul violet.

În timp ce mânuia volanul, luând virajele familiare, Barry nu se putea gândi decât la greșelile pe care cu siguranță că le făcuse în graba lui de a termina articolul pe care tocmai îl trimisese prin e-mail la *Yarvil and District Gazette*. Vorbăreț și cu o prezență agreabilă, îi venea greu să-și transpună personalitatea pe hârtie.

Clubul de golf se afla la doar patru minute de piață, ceva mai încolo de punctul în care orașul se pierdea treptat într-o ultimă suflare de vile vechi. Barry parcă minivanul în fața restaurantului clubului, Birdie, și zăbovi un moment lângă mașină, ca să-i dea răgaz lui Mary să-și rujeze din nou buzele. Aerul răcoros al serii îi mângâia fața într-un mod plăcut. În timp ce se uita la contururile terenului de golf cum se dezintegrau în amurg, Barry se întrebă de ce mai rămăsese membru al clubului. La golf nu prea se pricepea: balansul lui era dezordonat și avea un handicap ridicat. Ar fi putut face atâtea cu timpul său. Capul îi zvâcnea mai rău ca oricând.

Mary stinse lumina de la oglindă și închise portiera. Barry apăsă butonul de închidere al telecomenzii. Tocurile înalte ale pantofilor lui Mary țacăneau pe asfalt, sistemul de închidere automată al mașinii scoase un bip, iar Barry se întrebă dacă, după ce-o să mănânce, o să-i mai treacă greața.

O durere cum nu-i mai fusese dat să trăiască îi străpuse creierul ca o bilă pentru demolări. Abia dacă sesiză durerea ascuțită din genunchi când aceștia se lovira de asfaltul rece; craniul îi fu inundat de foc și sânge. Suferința cumplită era insuportabilă, dar se văzu nevoit să o suporte, căci avea să mai treacă un minut până la starea de inconștiență.

Mary țipă... și continuă să țipe. Mai mulți bărbați ieșiră în fugă din bar. Unul dintre ei se întoarse rapid în clădire ca să vadă dacă era pe-acolo vreunul dintre medicii pensionari ai clubului. Prietenii lui Barry și Mary, un cuplu aflat acolo, auziră agitația din restaurant, își lăsară aperitivele pe masă și se grăbiră să iasă ca să vadă dacă pot fi de folos cu ceva. Soțul sună la 999 de pe mobil.

Ambulanța a trebuit să vină din orașul învecinat Yarvil; a durat douăzeci și cinci de minute până să ajungă. În timp ce lumina albastră pâlpâitoare aluneca încet peste locul faptei, Barry zăcea inert și fără viață pe asfalt în băltoaca propriei sale vomă. Mary stătea ghemuită lângă el, cu ciorapii sfâșiați la genunchi, ținându-l de mână, suspinând și rostindu-i numele în șoptă.

Luni

I

— Ține-te tare, zise Miles Mollison, stând în bucătăria uneia dintre casele mari de pe Church Row.

Așteptase până la șase și jumătate dimineața ca să telefoneze. Fusese o noapte urâtă, plină de lungi perioade de veghe întrerupte de reprize furate de somn agitat. La patru dimineața își dăduse seama că și soția lui era trează, așa că o vreme au stat de vorbă cu glas scăzut, pe întuneric. Chiar în timp ce discutau despre ceea ce văzuseră fără voia lor, fiecare încercând să scape de sentimentele vagi de teamă și șoc, vălurile diafane de exaltare îi gădilau lui Miles măruntaiele la gândul că îi va da vestea tatălui său. Avusese de gând să aștepte până la șapte, dar teama că altcineva ar putea să i-o ia înainte îl făcuse să pună mâna pe telefon mai devreme.

— Ce s-a întâmplat? se auzi vocea bubuitoare a lui Howard, cu o ușoară nuanță metalică.

Miles îl pusese pe difuzor ca să audă și Samantha. Ciocolatie spre culoarea mahonului în capotul ei roz-pal, aceasta profitase de trezirea lor matinală ca să aplice încă o porție de cremă autobronzantă pe tenul ei de pe care bronzul natural începea să dispară. În bucătărie domnea un amestec de arome de cafea și nucă de cocos sintetică.

— Fairbrother a murit. S-a prăbușit la clubul de golf aseară. Sam și cu mine luam masa la Birdie.

— Fairbrother *a murit?* urlă Howard.

Inflexiunea vocii sugera că se așteptase la o schimbare dramatică în soarta lui Barry Fairbrother, dar nici măcar el nu-i anticipase moartea.

— S-a prăbușit în parcare, repetă Miles.

— Dumnezeu mare! spuse Howard. Abia împlinise patruzeci de ani, nu? Dumnezeu mare!

Miles și Samantha îl ascultau pe Howard cum respiră ca un cal obosit. Întotdeauna, dimineața avea respirația întretăiată.

— Ce-a fost? Inima?

— Ceva la creier, se pare. Ne-am dus cu Mary la spital și...

Dar Howard nu mai era atent. Miles și Samantha l-au auzit dându-le celorlalți vestea.

— Barry Fairbrother! Mort! E Miles!

Miles și Samantha își beau cafeaua, așteptând ca Howard să revină la telefon. Capotul Samantha se desfăcu în clipa când femeia se așeză la masa din bucătărie, lăsând să se vadă contururile sânilor ei mari sprijiniți de antebrate. Presiunea ascendentă îi făcea să pară mai dolofani și mai netezi decât atunci când atârnavă fără să fie susținuți. Pielea aspră a părții superioare a decolteului radia mici crăpături care nu mai dispăreau când se decomprimau. În tinerețe, fusese o clientă asiduă a saloanelor de bronzat.

— Ce? zise Howard, revenind la telefon. Ce ziceai de spital?

— Am fost cu ambulanța, eu și Sam, rosti clar Miles. Cu Mary și cadavrul.

Samantha băgă de seamă că a doua versiune a lui Miles accentua ceea ce se putea numi aspectul comercial al istorisirii. Dar nu-l condamna. Răsplata lor pentru că înduraseră acea oribilă experiență era tocmai dreptul de a le povesti altora despre ea. Nu credea că are să uite ușor: Mary văicărindu-se; ochii lui Barry pe jumătate deschiși deasupra măștii lipite de gură și nas; ea și Miles încercând să descifreze expresia paramedicului; hurducăiala mașinii înghesuite; geamurile întunecate; teroarea.

— Dumnezeu mare! spuse Howard pentru a treia oară, ignorând întrebările timide din fundal ale lui Shirley, atenția fiindu-i îndreptată asupra lui Miles. Și cum, a căzut, pur și simplu, mort în parcare?

— Da, răspunse scurt Miles. În clipa în care l-am văzut, era evident că nu se mai putea face nimic.

A fost prima lui minciună și-și întoarse ochii de la nevastă-sa în timp ce-o rostea. Aceasta își amintea cum Miles își petrecuse protector brațul mare pe după umerii zguduiți de plâns ai lui Mary: *O să fie bine... o să fie bine...*

„Dar, în definitiv“, își zise Samantha, încercând să-i găsească scuze lui Miles, „de unde era să știi cum stau lucrurile, când tocmai îi pusese mască de oxigen și-i înfigeau ace în brațe?“ Crezuseră că încercau să-l salveze pe Barry și niciunul nu știuse sigur că nu avea

niciun rost până când tânăra doctoriță de la spital se apropiase de Mary. Samantha încă vedea, cu teribilă claritate, fața goală, împietrită a lui Mary și expresia tinerei femei în halat alb, cu ochelari și părul drept: reținută, și totuși puțin grijulie... scene pe care le puteai vedea mereu în dramele de la televizor, dar când le întâlneai în realitate...

— Câtuși de puțin, spunea Miles. Păi, nu mai demult decât marți Gavin a jucat squash cu el.

— Și părea în regulă atunci?

— Da, da. L-a făcut zob pe Gavin.

— Dumnezeu mare! Uite-așa se-ntâmplă lucrurile, nu-i așa? Uite-așa se-ntâmplă. Rămâi un pic, mama vrea să-ți zică ceva.

Se auzi un clămpănit și un păcănit, și apoi vocea plăcută a lui Shirley.

— Ce șoc teribil, Miles! spuse ea. Tu ești bine?

Samantha sorbi cu stângăcie din cafea; lichidul i se prelinse din colțurile gurii pe bărbie și-și șterse fața și pieptul cu mâneca. Miles adoptase vocea pe care o folosea întotdeauna când vorbea cu maică-sa: mai profundă decât de obicei, o voce care parcă spunea „sunt stăpân pe situație, nimic nu mă poate tulbura“, viguroasă și plină de seriozitate. Uneori, mai ales când se îmbăta, Samantha imita conversațiile dintre Shirley și Miles. „Nu-ți face griji, mămico. Miles e aici. Soldățelul tău.“ „Dragule, ești minunat: așa de mare, de viteaz și de deștept.“ O dată sau de două ori, în ultima vreme, Samantha făcuse asta în fața altor oameni, lăsându-l pe Miles frustrat și în defensivă, chiar dacă se prefăcea că râde. Ultima oară se certaseră pe tema asta, în mașină, la întoarcerea acasă.

— V-ați dus cu ea până la spital? se auzea Shirley rostind în receptorul telefonului.

„Nu“, îi dădu Samantha replica în gând. „Pe la jumătatea drumului ne-am plictisit și i-am rugat să ne lase să coborâm.“

— Măcar atâta lucru am putut să facem și noi. Aș fi vrut să putem face mai mult.

Samantha se ridică și se duse la aparatul de prăjit pâine.

— Sunt sigură că Mary a fost foarte recunoscătoare, spuse Shirley.

Samantha lăsa să cadă cu zgomot capacul cutiei pentru pâine și înfipse patru felii în fantele aparatului. Vocea lui Miles deveni mai firească.

— Păi, da, după ce doctorii ne-au spus... confirmat că e mort, Mary a vrut să-i cheme pe Colin și pe Tessa Wall. Sam i-a sunat, am așteptat până au venit și pe urmă am plecat.

— Ei, Mary a avut noroc că ați fost acolo, spuse Shirley. Tata mai vrea să-ți zică ceva, Miles. Ți-l dau imediat. Vorbim mai târziu.

— „Vorbim mai târziu“, o maimuțări Samantha cu fața la ceainic, clătinând din cap. Reflexia ei deformată arăta un chip umflat după o noapte fără somn, iar ochii săi căprui erau injectați. În graba de a fi martoră la transmiterea veștii către Howard, Samantha își dăduse din greșeală cu loțiune de bronzat foarte aproape de marginile ochilor.

— Ce-ar fi să veniți tu și Sam pe la noi diseară? se auzi vocea tunătoare a lui Howard. Nu, stai puțin — mama mi-a amintit că azi jucăm bridge cu soții Bulgen. Veniți mâine. La cină. Pe la șapte.

— Poate venim, spuse Miles, aruncând o privire spre Samantha. Va trebui să văd ce program are Sam.

Ea nu-i dădu de înțeles dacă vrea sau nu să meargă. O ciudată senzație de dezamăgire se instală în bucătărie după ce Miles încheie convorbirea.

— Nu le vine să creadă, spuse el, de parcă ea n-ar fi auzit totul.

Își mâncară în tăcere pâinea prăjită, sorbind din cănile cu cafea proaspăt preparată. O parte din iritabilitatea Samantha se domoli în timp ce mesteca. Își aminti cum se trezise mai devreme cu o tresărire în dormitorul lor întunecat și se simțise absurd de ușurată și de recunosătoare să-l simtă pe Miles lângă ea, masiv și burtos, mirosind a iarbă parfumată și transpirație stătută. Apoi se imaginează pe sine povestindu-le clienților de la magazin despre cum un bărbat căzuse mort în fața ei și despre alergătura lor milostivă până la spital. Se gândi la modalități de a descrie diferitele aspecte ale călătoriei, precum și la scena culminantă cu doctorița. Tinerețea acelei femei stăpâne pe sine nu făcuse decât să înrăutățească lucrurile. Misiunea de transmitere a unor vești de acest gen ar trebui încredințată unor persoane mai vârstnice. Apoi, întărindu-și și mai mult moralul, își aminti că a doua zi avea întâlnire cu reprezentantul de vânzări de la Champêtre, care flirtase într-un mod plăcut cu ea la telefon.

— Cred c-am s-o iau din loc, spuse Miles golindu-și cana de cafea, cu ochii la zorii care se iveau dincolo de fereastră. Scoase un oftat adânc și-și bătu soția pe umăr în timp ce-și ducea farfuria și cana la mașina de spălat vase.

— Doamne, chestia asta dă totul peste cap, nu-i așa?

Clătinând din capul cu părul grizonant tuns scurt, ieși din bucătărie.

Uneori, Samantha îl găsea pe Miles absurd și, din ce în ce mai mult, plicticos. Din când în când, totuși, îi făcea plăcere gravitatea lui în exact aceeași manieră în care îi plăcea, la ocazii formale, să poarte pălărie. La urma urmelor, în dimineața asta era cât se poate de adecvat să fii solemn și prezentabil. Își termină de mâncat pâinea

prăjită și strânse masa, prelucrând mental povestea pe care plănuia să i-o relateze asistentei.

II

— Barry Fairbrother a murit, zise printre găfâieli Ruth Price.

Alergase prin frig pe aleea din grădină ca să mai prindă câteva minute cu soțul ei înainte să plece la muncă. Nu se opri pe verandă ca să-și dea jos pardesiul, ci, încotoșmănată, dădu buzna în bucătărie unde Simon și băieții lor adolescenți luau micul dejun.

Soțul ei împietri, cu o bucățică de pâine prăjită rămasă la jumătatea drumului spre gură, după care o lăsă pe masă cu o lentoare teatrală. Cei doi băieți, amândoi în uniforme de școală, se uitau de la un părinte la altul, cu un interes moderat.

— Un anevrism, se pare, spuse Ruth, care încă-și mai trăgea sufletul în timp ce-și scotea mânușile deget după deget, desfăcându-și fularul și deschieldu-și nasturii pardesiului.

O femeie slabă și oacheșă, cu ochi grei și triști, uniforma de infirmieră de un albastru-aprins potrivindu-i-se de minune.

— S-a prăbușit la clubul de golf — Sam și Miles Mollison l-au adus la spital — și apoi au venit Colin și Tessa Wall...

Ieși grăbită pe verandă ca să-și agațe lucrurile în cuier și se întoarse la timp ca să răspundă la întrebarea strigată de Simon.

— Ce-i aia un anevrism?

— *Un anevrism*. I-a plesnit o arteră la creier.

Ruth se duse repede la ceainic, îl porni, apoi începu să strângă firimiturile din jurul aparatului de prăjit pâine, vorbind neîncetat.

— A avut o hemoragie cerebrală masivă. Biata lui soție... e absolut devastată...

Vocea i se frânse și Ruth își aruncă privirea pe fereastra bucătăriei, peste albeața fărâmicioasă a gazonului acoperit de brumă, spre mănăstirea din cealaltă parte a văii, dezolantă și scheletică pe fondul roz-pal și cenușiu al cerului, și imaginea panoramică cu care se mândrea reședința Hilltop House. Pagford, care noaptea nu era decât o îngrămădire de luminițe pâlpâitoare undeva departe, într-o vale, se ivea limpede în lumina rece a soarelui. Dar Ruth nu vedea nimic din toate astea. Gândul îi rămăsese la spital, unde-o vedea pe Mary ieșind din salonul unde zăcea Barry, toate aparatele de resuscitare inutile fiind deconectate. Mila lui Ruth Price se revărsa în voie și cu

sinceritate asupra celor pe care îi considera aidoma ei. „Nu, nu, nu, nu“, gema Mary, și acea negare instinctivă avusese ecou în sufletul lui Ruth, pentru că îi oferea prilejul de a se vedea, pentru scurt timp, pe ea însăși într-o situație identică...

Abia capabilă să suporte gândul, se întoarse cu privirea la Simon. Părul lui castaniu-deschis era încă des, trupul îi era aproape la fel de vânos cum fusese în tinerețe, iar ridurile de la colțul ochilor erau atrăgătoare, dar întoarcerea lui Ruth în slujba de infirmieră după o lungă pauză o făcuse să se confrunte din nou cu cele un milion de moduri în care corpul uman se poate defecta. Dovedise mai multă detașare în tinerețe; acum își dădea seama cât de norocoși erau toți cei care trăiau.

— N-au putut să facă nimic pentru el? întrebă Simon. N-au putut să i-o astupe?

Părea frustrat, de parcă medicina dăduse iar greș, refuzând să facă un lucru simplu și evident.

Andrew fu străbătut de o plăcere sălbatică. Observase în ultima vreme că tatăl lui căpătase obiceiul de a riposta cu sugestii necioplite și ignorante atunci când maică-sa folosea termeni medicali. *Hemoragie cerebrală. Să i-o astupe.* Maică-sa nu se prindea. Niciodată nu se prindea. Andrew își mânca mai departe cerealele Weetabix, arzând de ură.

— Când l-au adus la noi era prea târziu ca să-i mai poată face ceva, răspunse Ruth, lăsând pliculețele de ceai în ibric. A murit în ambulanță, cu puțin înainte să ajungă.

— Fir-ar să fie, spuse Simon. Câți ani avea, patruzeci?

Dar Ruth nu mai era atentă.

— Paul, ai părul tare încâlcit la ceafă. L-ai periat vreun pic?

Scoase o perie de păr din geantă și i-o dădu băiatului lor mai mic.

— Niciun semn de avertizare sau ceva asemănător? întrebă Simon în timp ce Paul dădea cu peria prin coama deasă de păr.

— Se pare că avusese o durere de cap cruntă de vreo două zile.

— Aha, zise Simon mestecând pâine prăjită. Și a ignorat-o?

— Păi, da, a zis că nu e cine știe ce.

Simon înghiți.

— Ei, păi vezi, așa se-ntâmplă, nu-i așa? spuse el cu glas amenințător. Trebuie să ai grijă de tine.

„Câtă înțelepciune, își zise Andrew, cu un dispreț încărcat de furie; câtă profunzime.“ Vasăzică, era numai vina lui Barry Fairbrother că îi plesnise creierul. „Nemernic îngâmfat ce ești“, îi zise Andrew tatălui său, ținând în sine a sa.

Simon își îndreptă cuțitul spre fiul cel mare și spuse:

— A, și apropo. *Dumnealui* o să-și ia o slujbă. La Pizza Face, din apropiere.

Surprinsă, Ruth se întoarce de la soțul ei la băiat. Acneea lui Andrew ieșea în evidență, lividă și lucioasă, pe obrazul lui îmbujorat, în timp ce stătea cu privirea ținută în castronul cu terci maroniu.

— Mda, zise Simon. Căcăciosul ăsta leneș o să-nceapă să câștige ceva bănuți. Dacă i s-a făcut de fumat, atunci să-și plătească viciul cu banii lui. Nu mai primește bani de buzunar.

— *Andrew!* interveni Ruth pe un ton plângăcios. Nu cumva ai...?

— O, ba da. L-am prins în șopron, spuse Simon, cu o expresie de venin pur pe chip.

— *Andrew!*

— Nu mai primește bani de la noi. Vrei otrava aia, îți cumperi singur, băiete, spuse Simon.

— Dar am spus, se smiorcăi Ruth, am spus, cu examenele care se apropie...

— Judecând după cum a dat-o în bară la simulări, să ne considerăm norocoși dacă primește vreun calificativ. Ar putea să se ducă mai devreme la McDonald's, să câștige ceva experiență, spuse Simon ridicându-se și împingându-și scaunul, savurând imaginea lui Andrew cu capul lăsat în jos și cu fața întunecată, plină de coșuri. Pentru că noi n-o să te mai susținem la nicio reexaminare, amice. E acum ori niciodată.

— Oh, Simon, spuse cu reproș Ruth.

— *Ce e?*

Simon făcu doi pași apăsați spre soția lui. Ruth se dădu înapoi, lipindu-se de chiuvetă. Peria roz din plastic îi căzu din mână lui Paul.

— N-am niciun chef să finanțez viciul murdar al căcăciosului ăstuia! Fir-ar să fie, cât tupeu pe el, să fumeze în șopronul *meu!*

Simon se lovi cu pumnul în piept când rosti „meu“; bufnetul surd o făcu pe Ruth să tresară.

— Când eram de vârsta căcăciosului ăstuia cu coșuri aduceam un salariu acasă. Dacă vrea pipe, n-are decât să și le plătească singur, s-a înțeles? *S-a înțeles?*

Își apropiase fața la cincisprezece centimetri de fața lui Ruth.

— Da, Simon, spuse ea foarte liniștit.

Măruntaiele lui Andrew parcă deveniseră lichide. Cu nici zece zile în urmă, făcuse un jurământ față de el însuși: sosise oare momentul atât de repede? Dar tatăl său se îndepărtă de maică-sa și ieși din bucătărie, îndreptându-se spre verandă. Ruth, Andrew și Paul rămaseră nemișcați, de parcă-i promisese să nu se miște în absența lui.

— Ai umplut rezervorul? strigă Simon, cum făcea de fiecare dată când ea venea de la schimbul de noapte.

— Da, răspunse ea, străduindu-se să adopte un ton vesel și normal. Ușa de la intrare se trânti cu un zăngănit.

Ruth își făcu de lucru cu ceainicul, așteptând ca atmosfera învolburată să se liniștească. Abia când Andrew se pregăti să iasă din cameră ca să se spele pe dinți, îndrăzni să vorbească.

— Își face griji pentru tine, Andrew. Pentru sănătatea ta.

„Ei, pe dracu' îți faci griji, băi, pulă.“

În mintea sa, Andrew era egalul lui Simon în obscenități. În mintea sa, putea să se lupte de la egal la egal cu Simon.

Tare, mamei sale îi spuse:

— Mda, așa e.

III

Evertree Crescent era un grup de case cu verandă din anii 1930 aranjate în semilună, aflate la două minute de piața principală din Pagford. La numărul treizeci și șase, o casă închiriată, mai lungă decât oricare de pe stradă, Shirley Mollison stătea, sprijinită de perne, sorbind din ceaiul pe care i-l adusese soțul ei. Imaginea care o privea de pe ușile cu oglinzi ale șifonierului încorporat era cam încețoșată, în parte din cauză că nu avea ochelarii la ochi, în parte din pricina luminii slabe care pătrundea în cameră prin perdelele cu trandafiri. În această lumină cețoasă măgulitoare, fața roz-albicioasă, plină de încrețituri, de sub părul scurt, argintiu părea angelică.

Dormitorul era îndeajuns de spațios ca să încapă în el patul de o persoană al lui Shirley și cele două paturi înghesuite unul în altul, ale lui Howard. Salteaua lui Howard, care încă purta urma uriașă a trupului său, era goală. Torsul molcom al dușului se puteau auzi din locul unde Shirley și răsfângerea ei rozalie stăteau față în față, savurând vestea care încă bolborosea în atmosferă, efervescentă ca șampania.

Barry Fairbrother era mort. Lichidat. Terminat. Niciun eveniment de importanță națională, niciun război, nicio prăbușire a bursei, niciun atac terorist n-ar fi declanșat în Shirley înfiorarea, interesul avid și speculațiile febrile care o mistuiau în prezent.

Îl urăse pe Barry Fairbrother. Shirley și soțul ei, de obicei având aceleași simpatii și antipatii, fuseseră cam defazați în acest caz.

Howard mărturisise uneori că se simțea amuzat de omulețul bărbos care se luase la harță cu el cu atâta încrâncenare peste mesele lungi și zgâriate din casa parohială a orașului. Dar Shirley nu făcea nicio distincție între politic și personal. Barry îi fusese oponent lui Howard în principala misiune a vieții sale, iar asta făcea din el inamicul crâncen al lui Shirley.

Loialitatea față de soțul ei era principalul, dar nu și singurul motiv pentru această antipatie pătimasă. Instinctele ei în privința oamenilor erau reglate fin într-o singură direcție, ca ale unui câine antrenat să adulmece droguri. Dintotdeauna avusese un simț special pentru detectarea condescendenței și de multă vreme îi detectase duhoarea în atitudinea lui Barry Fairbrother și a acoliților săi din Consiliul Parohial. Cei de teapa lui Fairbrother presupuneau că educația lor universitară îi făcea mai buni decât oamenii ca ea și ca Howard, că părerile lor contau mai mult. Ei bine, aroganța lor primise astăzi o lovitură urâtă. Moartea neașteptată a lui Fairbrother îi întărea lui Shirley convingerea pe care o nutrea de multă vreme cum că, orice ar fi crezut el și susținătorii lui, cel mort fusese de o speță mai joasă și mai slabă decât soțul ei care, pe lângă celelalte virtuți ale sale, supraviețuise unui atac de cord cu șapte ani în urmă.

(Shirley nu crezuse nicio clipă că Howard al ei avea să moară, nici măcar când el se afla în blocul operator. Prezența lui Howard pe pământ era, pentru Shirley, un dat, ca lumina soarelui și oxigenul. Spusese lucrurile astea după aceea, când prietenii și vecinii vorbeau de salvări miraculoase și de cât de norocoși erau că unitatea de cardiologie era atât de aproape în Yarvil, și de cât de groaznic de îngrijorată trebuie să fi fost ea.

— Am știut mereu c-o să se descurce, spusese Shirley, imperturbabilă și senină. Nu m-am îndoit nicio clipă.

Și uite-l acum, la fel de în formă ca întotdeauna; iar Fairbrother ajunsese la morgă. Așa stăteau lucrurile.)

În exaltarea acestui început de dimineață, Shirley își aminti de ziua de după ce se născuse fiul ei, Miles. Stătuse în pat pe jumătate ridicată și atunci, cu mulți ani în urmă, exact ca acum, cu razele de soare pătrunzând prin fereastra salonului, ținând în palme o ceașcă de ceai pe care altcineva i-o pregătise, așteptând să i se aducă la alăptat frumosul ei băiețel nou-născut. Nașterea și moartea: era aceeași conștiință a unei existențe mai intense și a propriei sale importanțe ridicate. Vestea dispariției subite a lui Barry Fairbrother era ca un bebeluș nou-născut și gras, care le va desfăta pe toate cunoștințele lor. Și ea va fi fântâna, izvorul, căci ea fusese prima, sau aproape prima, care aflase vestea.

Nimic din încântarea care clocotea și bolborosea în sinea lui Shirley nu fusese vizibil cât timp Howard se aflase în încăpere. Nu schimbaseră decât comentariile adecvate la moartea bruscă a cuiva înainte ca el să se ducă la duș. Firește că Shirley știuse, în timp ce făceau schimb de cuvinte și fraze între ei, ca bilele pe un abac, că Howard era cu siguranță la fel de extaziat ca și ea. Dar să-și exprime asemenea sentimente cu glas tare, când vestea morții era încă proaspătă, ar fi fost ca și cum ar fi dansat în pielea goală și ar fi urlat obscenități, iar Howard și Shirley erau îmbrăcați, întotdeauna, într-un strat invizibil de decență de care nu se despărțeau niciodată.

Lui Shirley îi veni în minte un alt gând fericit. Lăsă ceașca și farfuria pe noptieră, se dădu jos din pat, își puse capotul și ochelarii și străbătu holul ca să bată la ușa băii.

— Howard?

Un zgomot interogativ îi răspunse peste răpăitul constant al dușului.

— Crezi că ar trebui să postez ceva pe website? Despre Fairbrother?

— O idee bună, strigă el prin ușă, după o clipă de reflecție. O idee excelentă.

Shirley se grăbi să ajungă în birou. Înainte, fusese dormitorul cel mai mic al casei, părăsită de multă vreme de fiica lor, Patricia, care plecase la Londra și rareori se vorbea despre ea.

Shirley era teribil de mândră de priceperea ei în materie de internet. Urmase niște cursuri serale în Yarvil cu zece ani în urmă, iar acolo fusese una dintre cele mai vârstnice și mai lente cursante. Cu toate acestea, perseverase, hotărâtă să ajungă administrator al noului și interesantului site al consiliului parohial din Pagford. Se logă și deschise pagina de vizitare a consiliului parohial.

Anunțul scurt se ivi cu atâta ușurință, încât ai fi zis că fusese compus chiar de degetele ei.

Consilierul Barry Fairbrother

Cu mare regret vă anunțăm moartea consilierului Barry Fairbrother.

În aceste momente grele, gândurile noastre sunt alături de familie.

Citi cu atenție conținutul anunțului, apăsă tasta Enter și văzu cum mesajul apare pe forum.

La moartea prințesei Diana, regina coborâse drapelul în bernă la Palatul Buckingham. Maiestatea Sa ocupa un loc special în sufletul lui Shirley. Contemplând mesajul de pe website, se simțea mulțumită și fericită că făcuse ceea ce se cuvenea. Învățase de la cei mai buni...

Părăsi forumul consiliului parohial și trecu pe site-ul ei medical favorit, unde tastă cu grijă în caseta de căutare cuvintele „creier“ și „moarte“.

Sugestiile erau nenumărate. Shirley trecu în revistă posibilitățile, ochii ei blânzi mișcându-se în sus și în jos, în timp ce se întreba căreia dintre aceste boli mortale, unele dintre ele cu denumiri de nepronunțat, îi datora fericirea actuală. Shirley era voluntară la spital; dezvoltase un oarecare interes pentru chestiunile medicale de când începuse să lucreze la Spitalul General South West și, uneori, se oferea să evalueze starea de sănătate a prietenilor ei.

Dar în dimineața asta îi era imposibil să se concentreze asupra cuvintelor lungi și a simptomelor. Gândurile îi zburdau spre răspândirea veștii; deja alcătua și recombina în minte lista numerelor de telefon. Se întrebă dacă Aubrey și Julia știau și ce ar avea de comentat. Și dacă Howard are s-o lase să-i spună ea lui Maureen sau își va rezerva pentru sine această plăcere.

Totul era *extraordinar* de palpitant.

IV

Andrew Price închise ușa de la intrare a căsuței albe și îl urmă pe fratele său mai mic în josul cărării abrupte din grădină, care scârțâia din pricina brumei, ducând la poarta metalică înghețată din gardul viu și la drumul de țară ce se întindea dincolo de ea. Niciunul dintre băieți nu dădu atenție panoramei familiare care se întindea în fața lor: orașelul Pagford, așezat ca într-un căuș între trei dealuri, pe coama unuia dintre acestea aflându-se ruinele unei mănăstiri din secolul al doisprezecelea. Un râu firav șerpua pe după marginea dealului și prin oraș, cu malurile unite într-un punct de un pod de piatră de jucărie. Pentru cei doi frați, imaginea era anostă ca un decor pictat pe panouri. Andrew disprețuia felul în care, în rarele ocazii când familia avea musafiri, tatăl său părea să-și asume meritele pentru asta, ca și cum el proiectase și construise întreaga poveste. În ultima vreme, Andrew decisese că ar prefera o privediște din asfalt, geamuri sparte și graffiti. Visa la Londra și la o viață care să conteze.

Frații se îndreptară spre capătul aleii, oprindu-se la colțul unde se intersecta cu drumul mai larg. Andrew vârî mâna în gardul viu, bâjbâi câteva momente, apoi scoase la iveală un pachet pe jumătate gol de Benson & Hedges și o cutie de chibrituri cam umedă. După